pulga kõrgemale tõusnud ja saab sada rubla palka aastas rohkem, kui ta seiemaani sai."

„Tänan teid! aunlik president," ütles kuntorist. Seepeale patsisid teine teisele kät ja igaüks läks oma ammetisse.

Waene kohtu kirjutaja aga ei olnud uneski näinud, mis õnn tal weel tulemas oli; ta oli jo sellegi üle röömus kül, mis ta käes oli. Kui ta lõuna koju lõunele tuli ja kõik lauas istusid, siis wõttis wana pime isa oma walge nunnmütsi peast ära, pani käed risti ja palus:

„Mu ihu toida leiwaga!
Mu hinge taewa mannaga!
Mu maja täida rahuga!
Mu südant sinu sõnaga!"

Ja kui naad kõik söönud said, siis istusid naad kõik weel natukese aega lauas; wana taat tõmbas mõne lonksu piipu ja westis magusat juttu.

Korraga läks toa uks lahti ja kohtu teender aastus sisse, andis ühe kirja kirjutaja kätte ja ütles: „Palju tuhat terwist presidenti poolt — ja jumalaga.

„Mis see peaks tähendama?" ütles kirjutaja, läks akna alla ja luges kirju läbi. Aga enne weel, kui ta kirja lõpuni läbiloetud sai, hüüdis ta: „Sohwi, mu armas naene, Jumal õnnistab meid weel enam. Selle kirjaga annab auuwäärt kohtu president teada, et mina 25 rupla Jõuluks kingitud saan. Ja kui pime isa seda kuulis, wõttis ta jälle oma nunn-mütsi peast ära ja hakkas laulma:

„Oh wõtkem Jumalat,
Suust südamest nüüd kiita!"

Teisel hommikul küsis kuntorist K. oma kirjutaja käest: „Kas olete enne kohtu kirjutajal röömsama näu näinud olewat, kui siis, kui ta täna hommiku meilt mööda läks?"

„Ei üsagi," wastas kirjutaja. „Ja mis ta weel homme ütleb, kui teie selle suure noosi raha ta kätte wiite?"

Teisel hommikul wõttis kuntorist raha noosi ligi ja läks kohtu presidenti juure. Siin pidasid naad nõuu, kuidas naad kõik korda saadawad.

Kui wiimiks kõik wooru sai, siis läksid mõlemad kohtu kirjutaja juure.